

I. felvonás

Hajsza a Kegyvesztett után

4. fejezet

Kelepce

Ray nyerte az erőpróbát, könnyedén kiverte a lány kezéből a kardját, és már sikerült is sarokba szorítania őt... Amikor valami elképzelhetetlent érzett az Erőben. Ez az érzés egy teljes pillanatra megbénította őt, és ennyi elég is volt a lánynak arra, hogy az Erővel visszaragadja magához a fénykardját, majd felpattanjon a sarokból.

- Itt van a mestered... – mondta hitetlenül Aratan.

- Na, akkor ki fogja levágni kinek a fejét? – kacagott fel Rea. – Eddig sikerült elrejtened minket egymás elől, remekül álcáztad a saját és mások Erőjeleit. De ő erősebb, mint minden, amit el tudnál képzelni! Most már elég közel van hozzánk ahhoz, hogy átlásson még a legádázabb fortélyaidon is! Add fel szépen, és akkor talán megkérem rá, hogy kímélje meg az életedet! – ekkor úgy tartotta felé a kardját, mintha a párbaj kezdetétől fogva ő lett volna fölényben.

Erre Ray valódi főgonosz módjára nevetett fel.

- Nocsak, úgy látom, valaki már megint elfelejtett gondolkodni – ekkor taktikusan a helyiség kijárat felé kezdett hátrálni. Lyn holttestét egy erőteljes mozdulattal rúgta el az útból, amikor beleütközött. – Sosem jöttem volna ide menekülési terv nélkül! Sajnálom, de te kevés vagy ellenem, ma mestered és az a twi'lek kanca pedig még csak a bejáratnál van: a hült helyemet fogja találni – ekkorra már sikeresen kisurrant a generális szállásáról. Rea inkább nem tartotta vele a lépést. – Ami téged illet, a mi játszmánk még sajnos nem ért véget. Egy napon eljövök érted, és te csak arra fogsz eszmélni, hogy valaki éppen elvágja a torkodat. Sosem tudod majd, mikor sújtok le!

Ahogy a mondandója végére ért, megfordult, majd szaladni kezdett. Mivel a fiatal togruta végig csak egy helyben állt, hamar elszökött előle.

Megmenekült, ám ez nem ígérkezik tartós győzelemnek.

Amikor Travis, Aleya és az a sok-sok embere elérte Tavaar holttestét, már csak egy halott kék twi'lekre találtak, valamint egy pár fénykard által vájt nyomra a falon.

- Istenem, Lyn... – kapott oda a holttesthez Aleya.

Mindenki csak lesett, hogy mit agonizál azon a jedin.

- A barátod volt? – kérdezte közömbösen Travis.

- Az egyik utolsó – sóhajtott egyet a nő, majd egy finom mozdulattal csukott állapotba hozta az egykori barátja kék, riadt, holt szemeit. – Gazember...

- Hát igen, Aratanon kívül nem igen ölhetted meg más – forgatta a szemét a Nagyúr. – Látod, mi történik akkor, amikor elárulod a sajátjaidat? Díszadmirális leszel, és még a barátaidat is levagdossák. Ez az élet; most inkább koncentráljunk Trayára.

- Nincs itt, uram – állapította meg a nyilvánvalót Emmerson.

- Én pedig pont azt kérdezem, hogy mégis hol lehet? – türelmetlenkedett a Császár. Szerencsére még időben megszólalt a kommunikátora.

- Mester? Mester?! – szólt bele kétszer is a fiatal Rea Ti'von.

- Traya, hol a fenében kóvályogsz már megint? – vett egy mély levegőt Travis. – Azt látom, hogy végeztél a célpontoddal. Gratulálok, teljesítetted a küldetést! De ha lehet, azért élve, egy darabban szeretnénk látni a Taras hőst.

- Nem én öltem meg a generálist – szögezte le a togruta. – Egy másik sith volt.

- Valóban, de Aratan egy olyan titok, amit még neked sem kellett volna megtudnod, bár... gondolom, Aleya árulása óta már minden lehetséges.

- Árulása?! – visszhangozta döbbenet a tanítvány.

- Igen, mint kiderült, neki is megvan a Képesség, és ő tulajdonképpen ennek az Aratannak a tanítványa. De... Áh, annyira örülök, hogy ezt egy nyitott csatornán kell megvitatnunk! Gyere vissza ide, és akkor mindent elmondok!

- Nem lehet – tiltakozott a lány. Olyan volt, mint aki nem mert hazamenni.
- Miért nem? – lepődött meg Travis. – Aratan létezését csak akkor lehet eltussolni, ha rád kenjük a generális megölését, a halott barátokról már senkinek sem kell tudnia. Egy perc alatt visszaállna a hírneved a Templomban, ez csak jó lehet!
- Tudom, de nem azért nem lehet – folytatta a makacskodást Rya. – Aratan el akar menekülni, nyomkövetőt raktam a hajójára, de sajnos átvettem azt a módszeredet, hogy csak egy helyről lehessen fogni a jeleket, és az az én hajóm. A Geminit még a zuhanáskor iderendeltem távirányítással, úgy egy perce érkezett meg az erődhöz, és most már sikerült felszállnom vele. Aratan után megyek.
- **MI VAN?!** – visszhangzott át a Nagyúr hangja a fél kontinensen.
- Ez csak egy átlagos kis nyomkövető, nem közvetíti a jelét az egész galaxisban! – érvelt a cselekedte mellett Rea. – A közelében kell maradnom, ha nem akarom elveszteni a jelet. Ha elérte az úti célját, akkor pedig muszáj lesz egyedül feltartanom, egészen addig, amíg meg nem jöttök ti és el nem hallgattatjátok. Szóval, ha megkérhetnélek rá, akkor siessetek, mert ez tíz perc alatt szét fogja rúgni a seggem!
- Igen, pont ezért kéne letenned erről az ostoba kis... – ekkor megszakadt a kapcsolat. Travis egy pillanatra azt hitte, hogy felrobban, aztán majdnem sikerült is neki. Amikor végre sikerült „*úgy nagyjából*” lecsillapodnia, haragos tekintettel fordult Devil felé. – Miért van egy egész galaxisom, ha még a saját tanítványom sem tud engedelmeskedni nekem?
- Felelhetek őszintén? – érdeklődött óvatosan az új tag.
- Nyugodtan – erőltetett magára némi türelmet a Nagyúr.
- Szóval, bármi is mondok, nem fog szörnyű kínok között meggyilkolni, uram?
- Dehogynem! Ám attól még nyugodtam mondhatod az igazat...
- Inkább azon legyünk, hogy időben utolérjük Reát – vetette fel Emerson, ezzel talán megmentve az igencsak szókimondó társa életét.
- És azt meg hogy akarjuk elérni? – érdeklődött (az eddig elfelejtett) Aleya.
- Ki mondta, hogy Traya hajóján nincs nyomkövető? – rántott vállat Travis.

Aratan hajója, Spear of Judgement nevű kecses, sötétszürke, vörös hajtóművekkel ellátott fregattocska nem sokkal a Kratos bolygó felett lépett ki fény feletti meghajtásból. Mint az ismeretes, a kénköves látatengerek által szabdalta világ az Anara rendszer első bolygója, és az égadta világon semmi értelme sincs annak, hogy bárki is ide látogasson. Azonban Ray egyáltalán nem zavartatta magát.

Rea egészen addig követte a tűz fortyogó óceánján át, amíg le nem szállt egy forró, életlen ollóval vágott körre emlékeztető, lapos szikladarabon. Ez a hely bőven elég nagy volt ahhoz, hogy a világosszürke, kék hajtóművek által hajtott Gemini is megpihenjen rajta – ami talán nem a legértelmesebb döntés, amit valaha is hozott az ifjú togruta. Simán kilőhetne volna Aratan hajóját, vagy csak a addig körözhetett volna a bolygó körül, amíg ide nem ér a mestere. De nem, neki az Erő azt súgta, hogy most le kell szállnia, hogy éltre-halálra megvívjon vele.

Bár ki tudja, ha Ray idejött, akkor akár egy titkos létesítmény is lehet a bolygón, és azoknak szokott valamiféle rakétavédelmi rendszere lenni. És ha ez bárkinek is eszébe jut, aki nem mehet el innen, az azon nyomban letenné a hajót.

Így vagy úgy, de minden egyetlen történéshez vezetett: Rea Ti'von és Ray Aratan szemtől-szemben találták magukat a lávával körülölelt szikla tetején.

- Tökös vagy, ezt el kell ismernem – adta meg neki a férfi. – Mármint, nekem van tököm és nem neked, de... tudod, hogy értettem. Nem sokan mernének kiállni ellenem azok közül, akik tudják, hogy nem élnék túl. Ettől még hülye vagy... de tökös.

- Bocsi, de inkább ez, minthogy a barátaid leszédjék a hajómat! – felelte a lány.

Ray felnézett, aztán látta, hogy a Hephastos egyre feljebb és feljebb emelkedik, majd továtúnik a légkör hamvas fátylai közt.

- Heh... itt hagytak – nevetett fel kínjában. – Tudod, most a terv az lett volna, hogy idecsallak, és aztán felsugároznak minket a hajóra. Ám az a retkes kis céda fogta magát és lement... szóval, most már csak ketten vagyunk.

- A Sith mindig elárulja önmagát – okoskodott Rea. Igazság szerint ő nem tudott a most eliszkoló hajóról, csak volt egy megérzése; és ez a megérzés tulajdonképpen egyenesen belecsalta a csapdájába. De legalább nem működött a dolog – ezt egészen addig találta megnyugtatónak, amíg eszébe nem jutott, hogy Aratan még mindig végezhet vele. – Ez nem fog eltántorítani, igaz?

- Teli találat – azzal aktiválta a vörösesen izzó fénykardját.

- Essünk túl rajta – rántott vállat a lány, majd ő is kézbe vette a fegyverét.

A két sith egy ideig csak körözött egymás körül, az Erő, a világ, sőt maga a létezés is háborogni kezdett körülöttük. Nem tudhatták, hogy ez valójában egy másik, rajtuk messze túlmutató eseménynek tudható be, ezért azt hitték, hogy az ő összecsapásuk az, ami igazán meghatározza a galaxis történetét. S ezzel együtt az egész létezést.

Mivel tudta, hogy hatalmas fölényben van, Aratan támadt először. Most a már klasszikusan elfeledett döfő mozdulattal kezdett, amely elől Reának gyönyörűen sikerült kitérnie. Az esélyei ellenére, a lány hamar kontrázni kezdett, oldalt akart belemerni az ellenfele húsába. Ray egy, már berögződött kardmozdulattal háritotta a csapást, aztán gyors és erős harcmozdulatokkal folytatta a párbajt. Rea elegáns, kecses, jedihez méltó technikája nem igazán akarta elnyerni a hatását, a férfi folyamatosan felülkerekedett az első sorban védekezésre irányuló mozdulatain, ezzel folyamatos hátrálásra kényszerítve őt. A túl sok területvesztés még akkor sem szokott jó jel lenni, ha viszonylag sok van belőle... pláne akkor, amikor a látatenger közepén ácsorgó szikla tetején harcolnak. Nagyon nem jó ötlet leesni róla.

Mivel ismeretében volt annak, hogy mi lesz vele a párbaj elvesztésekor, Rea teljes erejéből azon volt, hogy megfordítsa a párbajt – holott eredetileg csak időt húzni akart. Folyamatosan ki akarta cselezni Rayt, egyik hatástalannal bizonyuló taktikát váltott a másik után, a hagyományos Shii-Cho formától kezdve az inkább fegyveresek ellen kitalált Soresun át egészen a tökélynek szánt Juyo vívási technikáig minden létező lapját elővette a nagykönyvnek. Azonban hiába próbálkozott, ha gyengébb volt, akkor egyszerűen gyengébb volt. A próbálkozásai kezdettől fogva kudarcra ítéltettek, sőt, ahogy fáradt, az ideje is rohamosan fogyatkozni kezdett.

Amikor Ray elérkezettnek látta az alkalmat – elég túlhajszoltnak találta a lányt –, gyorsan kijátszotta a figyelmét néhány kardcsapással. Az első jobbról, a második balról, a harmadik megint balról, a negyedik pedig a togruta feje fölül érkezett. Ti'von ha nehezen is, de kivédte a vad kardcsapásokat, legalábbis pont az utolsót fogta fel a kardjával... amikor a sith egy gyors mozdulattal kirúgta alóla a talajt.

Rea döbbenetesen esett a földre, ám azt már alaposan beleverte a fejébe Travis, hogy ilyenkor nagyon gyorsan fel kell állnia. Elterelésül egy kisebb kődarabot hajított Ray felé az Erővel, és amíg a férfi nagyozva kettévágta a természet örökös velejáróját, addigra a lány már ismét talpon volt – sőt, támadást intézett Ray felé.

- Az anyád... – kapta el a fejét a vörös fénykardtól Aleya egykori mestere.

A togruta szóhoz sem jutott, amikor megérkezett a férfi ellenintézkedése. A gonosz sith veszedelmes fényszablyája össze-vissza, kiszámíthatatlan szögekből és irányokból csapott le rá, már majdnem olyan érzést keltve benne, mintha Ray akkor ölné meg őt, amikor csak akarja. Végül Rea sikeresen kihátrált a kutyaszorítóból.

Hátranézve úgy látta, hogy még bőven elég helye van a tüzes felszínen.

- Tudod, azért kár érted – szólalt meg a Kegyvesztett.

- Óh, hirtelen máris olyan nagyra kezdesz tartani? – tettetett egy kis meglepődést Rea. Ki tudja, hátha ez a pár másodpercnyi csevegés menti meg az életét.

- Megtűrném, hogy mossad a lábamat – mosolyodott el olyan sejtelmesen Aratan. – Legalábbis én ehhez hasonló feladatokat is a tanítványomra bíznék, ha valaha is lett volna egy – tagadta le Aleya létezését. – De sajnós nekem az a kötelességem, hogy megöljelek, és azt tegyem veled, ami korábban mondtam. Viszont, attól még sajnálom, hogy így kell lennie. Kíméletesebb lenne, ha feladnád.

- Te... te most komolyan azt hitted, hogy ezzel rá tudsz venni? – tűnődött el egy pillanatra az elhangzottak logikáján a fiatal. Ezzel akaratlanul is máshová figyelt egy hangyányi kis időre – ami még önmagában is probléma lett volna.

Ám az igazi gondok csak akkor kezdődtek, amikor ismét az ellenfelére kezdett összpontosítani. A Kegyvesztett a jó öreg technika szerint emelte magasba a környező szenes kötörmelék, amelyek olyan elképesztően rengetegen voltak, hogy szegény lány azt sem tudta, mitévő lehetne. Maga elé emelte a fénykardját, s már csak a legjobbban reménykedhetett. Az első kő hamarosan meg is indult felé.

Mivel magányosan érkezett, Rea egészen könnyedén háritotta, és már egy esetleges ellentámadáson kezdett gondolkodni, amikor egy újabb és egy újabb sziklatöredék érkezett. Nem igazán értette, hogy miért pont így akarja őt legyőzni – ez annak köszönhető, hogy Liz halála óta Travis már nem alkalmazza a „*folyami köves gyakorlatot*”, mert túlzottan a lányára emlékezteti. Viszont ő még nem élt, amikor Aratan mesterét oktatta, és ő pedig tovább vitte magával a dolgot, egészen Rayig. Ő (mint láthatjuk) kedveli ezzel gyötörni a szinte reménytelenül esélytelen ellenfeleit.

A fiatal meglehetősen hosszan, két percen keresztül bírta a követ váltakozó intenzitásban történő özönlését. Sokukat ki tudta védeni a fénykardjával, másokat az Erővel lökött vissza valahogy, ám voltak olyanok, amelyek eltalálták. A százhusz másodpercnyi küzdelem végén az egyik sípcsonton találta, és szegény felesésre kényszerült – ami a fénykardja deaktiválásához vezetett. Ez nem igazán állította meg az ellenfelét, aki továbbra is belebelevágott egy-egy elemet a sziklából.

Rea kétségbeesetten vergődött, hol a fénykardjáért nyúlt, hol felegyenesedni próbált – azonban a kövek mindig megghiúsították a törekvéseit. Mint az már magától értetődő, különösen nehezen élte meg ezeket a másodperceket, a fájdalom, a véget nem érő kínja egyre csak azt jelezte, hogy immár tényleg eljött a halála ideje. Többé már nem támaszthatják fel Mortison, semmi esély nincs arra, hogy ismét az élők sorába kerülhessen. S ilyenkor, a biztos halál küszöbén, olyan dolgok játszódnak le az áldozat elméjében, amelyeket nem is hitt lehetségesnek. Most, másodszor az életében értette meg Rea igazán, mi zajlik a halál előtt: nincsenek utolsó képsorok, nem pereg le előtted az életed, csupán ott fekszel a földön kétségbeesve, a biztos halál dacára is az életedért repesve.

Ritkán, szinte lehetetlenül kevésszer történik meg az, hogy az elme megoldást lel arra a helyzetre, amit racionálisan gondolkozva végzetesnek ítélt. Rea sosem merte igazán belátni, de egy dologhoz kimagaslóan értett a mestere: különös gyorsan tudta megmutatni a tanítványainak, hogyan aknázhatja ki a Sötét Oldalban rejlő lehetőségeket. A fiatal eddig a Jó Oldal felé húzott, azt sokkal nehezebben ment megtanítani a mesterének, mivel sokkal kevesebbet művelte az élete folyamán – ennek ellenére, makacsul ragaszkodott a hitéhez, az

alapvető társadalmi elveihez. De mit számítanak ezek az elvek akkor, amikor a halálán van az illető? Nem érnek az égadta világon semmit sem... s ezért jöhetett el ismét Darth Traya ideje.

Mivel Raynek esze ágában sem volt megölni az ellenfelét, ezért tényleg nem tett benne komoly kárt. Csak ledöntötte a lábáról, és egy-egy „*finom*” becsapódással jelezte, hogy inkább ne próbáljon megmozdulni. De mivel Rea nagyon próbálkozott, ezért kénytelen volt folyamatosan ártani neki. Az meg sem fordult a fejében, hogy a lány talán egy kicsit másképp tapasztalja meg a dolgot.

Éppen ezért valami rettenetes módon meglepődött azon, ami a következő pillanatban történt: Traya egyszer csak felugrott, majd egy hatalmas hullámmal taszította arrébb az Aratan által magasba elemet köveket. A férfit nem is ez, hanem a sárgásan izzó szemek ejtették igazán gondolkodóba: most vette csak észre, hogy eddig végig kék volt a fiatal szempárja. Ám akkor jött rá a valódi sokk, mikor észrevette, hogy éppen most ront neki a fiatal teremtés.

Az úrnő a magasba ugrott, és esés közben rontott neki az ellenfelének, Aratan háritott, majd a tűz marta szárazföldön folytatódott a küzdelem. Teljesen váratlan módon, Traya fokozatosan hátrébb és hátrébb kényszerítette az ellenfelét, majd egy gyors mozdulattal a fénykardját is sikerült kivernie a kezéből.

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy eldőlt az egész párbaj, és az úrnő nem is habozott kihasználni a lehetőséget. Közelebb ment Aratanhoz, majd úgy akarta kettéhasítani a fejét, mintha egy görögdinnyét akarna fölülről kettémetszeni – ami a legváratlanabb dolgot vonta maga után. Ray összeütötte a két tenyerét, amelyek pont a togruta pengéjén ütköztek egymásnak. Szinte bárki más kezek nélkül végezte volna, de Aratan nem szenvedett sérülést, sőt sikerült megállítania a pengét.

- Remek, szóval Travis ezt is továbbadta... – bosszankodott hangosan Traya.

Eredetileg nem kellett volna tudnia a Nagyúr eme képességéről, de ő egyszer megmutatta neki nagyzolásból. Mire véget ért a miniatűr visszaemlékezés, Aratan már gyomron is rúgta őt, ami néhány profi harcmozdulathoz vezetett – no meg ahhoz, hogy immár Traya is fénykard nélkül maradt. Mivel mindkét kard túl messze került tőlük, ezért az ellenfelek egy ideig pusztá kézzel verekedtek.

Ray izmosabb volt, azonban az úrnő hajlékonyabb – ez az előny addig tartott, amíg nem kapott egy állast a nagy fenyegető bácsitól. Traya kiköpte a vért a szájából, aztán dacos, haragos, gyűlölettel teli tekintettel nézett Aratanra.

- Na most mi lesz, kicsi? Fegyvertelenül semmit sem érsz! – kacagott fel a férfi.

- Az Erő mindig is velem lesz – mosolyodott el gonoszán a lány, aztán maga elé emelte mindkét kezét. Miután minden erejét összeszedte, kékes szikrákat kezdett eregetni az ujjáiból, amelyet Ray a saját két tenyerével fogott fel.

Mivel a férfi sokkal erősebb, mint Traya, ezért nem volt kérdés, hogy mi lesz a végkifejlet – előbb, vagy utóbb, de a lány ki fog fáradni, és akkor Ray visszaveri rá a saját kisüléseit. Ha ez megtörténik, a fiatal togruta itt helyben meg fog halni.

De, mint az korábban is bebizonyosodott: Aratan nem ölheti meg őt.

Add fel! – visszhangzott a férfi elméjében.

A következő pillanatban elernyedtek a gonosz sith ujjai. Traya nem értette a dolgot, ám nagyban örvendezett annak, hogy Ray ordítva, a heves szikrákat nyögve perdült le a szikláról és zuhant bele a roppant látatengerbe.

További két másodpercebe telt, mire tudatosult benne, hogy győzelmet aratott. Sosem lett volna képes rá, ám mégis megtörtént: legyőzte azt, akit tán még a mestere is félt. Aratan meg akarta ölni őt, és ez majdnem sikerült is neki. Eleinte gyöngye volt, esetlen, s már a halálán volt, amikor rájött, hogyan kerekedhet felül az ellenségén. A benne lakozó sötétség, a harag és a gyűlölet az, ami gazán erőssé teheti. Csak így tudta megölni őt, csak így kerekedhetett felül

a legnagyobb ellenfelén. Azonban már győzött, elmúlt a Sötét Erők ideje. Az úrnő mély levegőt vett, lehunyta a szemeit, majd visszazárta ketrecébe a benne lakozó szörnyeteget.

A lány ismét a régi önmaga lehetett.

Rea hamarosan összeszedte a két fényszablyát a földről, és örömmel nyugtázta magában, hogy még kardot sem kell kunyerálnia a mesterétől. De még mindig heves háborgott az Erő... ha arra nem is eszmélt rá, hogy minden, ami itt történt, csak egy mesteri színjáték része volt, azt már sejteni kezdte: több minden történik odafent, mint amiről tudomása van.

Pillanatokkal később rendkívüli történések igazolták a feltevését.

Sosem gondolta volna, hogy még viszontlátja a Demetreust, pláne azt nem, hogy ilyen formában. A hatalmas, fekete csillaghajó egy hatalmas lyukkal a törzsén, roppant lángfellegeket húzva maga után száguldott alá az égboltról. Sidis legendás hajója egyenesen a lány feje felett húzott el, aztán hegyomlásként száguldott bele a forró lávatengerbe. Rea értetlenül figyelte, ahogyan a súlyosan sérült hajó elmerül a tűzben, nem értette, hogy mégis mi lehetett képes erre – ám azt tudta, hogy csak odafent fogja megfelelni.

Amint felnézett, egyből egy karcsú, világosszürke festésű hajón akadt meg a szeme. A Hephaistos maga is komoly károkat szenvedett a harcban, azonban sikerült túlélnie a küzdelmet. A légkör magaslataiban haladva nyitott maga előtt egy vöröslő hipertér-ablakot, majd örökre tovatűnt a csillagok sebesen cikázó áradata közt.

Lelőtték... – egyre csak ez járta át a fiatal elméjét.